

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CATULLE MENDÈS

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Ἐπειδὴ ἡ Γουλιέλμια εἶχε ἀρνηθῆ νὰ παντρευθῆ τὸν ἀνηψιὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, εἶχαν φρουράσει τὴν φτωχὴ πριγκίπισσα, κατὰ διαταγὴ τοῦ πατέρα τῆς, στὴν πύλιν ἄνωγαν τοῦ πύργου τοῦ πύργου, ἕως πύργου τόσο ψηλῶ, ὥστε τὰ σύννεφα βρισκόντουσαν πρὸ κατωῦ αὐτῶν· καὶ τὰ πουλιά, ποὺ ἤθελαν νὰ χτίσουν ἐκτὶ τῆ φουλά τους, ἔνοιωθαν τὰ φτερά τους νὰ κορδαίνονται πρὶν φτάσουν στὰ ἄνωγαν τοῦ κατεβάναν πάλι κατωῦ, ὡς ἔβλεπαν ἀπὸ μαζωρὰ τοῦ λευκοῦ φέρεμα τῆς φρουραζομένης ν' ἀνεβαίνει στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου, στὰ μισοφύανα, νόμιζαν πὼς ἦταν ἕνας ἄγγελος, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ ὅχι μιὰ κορῆ, ποὺ εἶχε ἀνέβει ἀπὸ τῆ γῆ.

Ἐπιμερὶς γι' ὀλονυχτίς ἡ Γουλιέλμια δὲν ἔβλεπε νὰ θορῆν ἡ φουλά τῆς, ὅχι γιὰ τὴν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴς συντροφίσεις τὸν παρρηθὶν τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν εἶχαν χωρίσει ἀπὸ τὸν Ἀιμερὶ, τὸν ὄρατο ἀκόλουθὸ μὲ τὰ ξανθὰ σκουρὰ μαλλιά καὶ τὰ τριανταφυλένια μάρουλα, στὸν ὁποῖο ἔκεινη εἶχε δώσει τὴν καρδιά τῆς, γιὰ νὰ μὴν τὴν ξανατάξῃ ποτε πίσω.

Μὰ κα' ἀπὸ μέρους του, ὁ Ἀιμερὶ δὲν ἦταν λιγότερο θλιμμένος, καὶ, μιὰ μέρα, ἀπομακρύνοντο στὸ παράθυρο τῆς φουλάτῆς, ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει, καὶ σκιδόντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν ἀπότομο γκασιό, στὴν ἀρχὴ τοῦ ὁποῖο βρισκόταν τὸ κελλὶ του, εἶπε τὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια :

— Τὶ μοῦ χρειάζεται περὶ ἡ ζωῆ, ἀφοῦ μέ χωρίζουν ἀπ' ἔκεινη, ποὺ ἦταν ἡ μοναδικὴ εὐτυχία τῆς ὑπαρξέως μου ; Ὅσο βρισκόμουν ἀκόμα κοντὰ τῆς, δειροπολοῦσε ἕνα ἔνδοξο μέλλον, γεμιστὸ νικηφόρους πολέμους κα' εὐγενεῖς περσιτεῖες. Ἦθελα ν' ἀποχτήσω μεγάλη δόξα γιὰ νὰ τῆς τὴν προσφέρω σὰν μιὰ ἀνθοδέσμη ἀπὸ λουλούδια τῶν ἀγρῶν. Ἦθελα νὰ γίνω δοξασμένος γιὰ νὰ μ' ἀνταμειρῆ ἔκεινη μ' ἕνα χαμογέλο τῆς. Μὰ τώρα περὶ, ποὺ μοῦ τὴν ἔπιθαν, οὔτε οἱ θρημβοὶ μ' ἐνδιαφέρουν, οὔτε ἡ φήρῃ τοῦ ὀνόματός μου. Τίποτε δὲν μ' ἐνδιαφέρει στὴ ζωῆ καὶ τὰ μάτια μορροῦν νὰ κλείσουν γιὰ πάντα, ἀφοῦ δὲν τοὺς εἶνε γραφτὸ νὰ ξαναδοῦν περὶ τὴν πολυαναμνημένη τῆς Γουλιέλμια !

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ θλιβερὰ λόγια, ὁ φτωχὸς ἀκόλουθὸς ἀνέβηκε στὸ παράθυρο καὶ δίδοντας μιὰ ἔπνοστον τὴν ἄβυσσο.

Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὅμως τρεῖς χελιδόνια εἶχαν καθίσει ὅχι μαζωρὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ φρουραζομένου, σ' ἕνα κλαδί μὲς ἀνθομένης ἀκακίας, καὶ εἶχαν ἀκούσει ὅλα τὰ λόγια τοῦ φτωχοῦ Ἀιμερὶ, ἂν καὶ ἔβλεπαν πὼς δὲν ἔβλεπαν καμμιά προσοχή σ' αὐτὸν.

- Δὲν εἶνε μεγάλο κοῦμα... εἶπε τὸ ἕνα.
- ...νὰ φουλάξῃ μιὰ τόσο μεγάλη θλίψη... πρόσθετο τὸ ἄλλο.
- ...σὲ μιὰ τόσο νέα καρδιά ; συμπλήρωσε καὶ τὸ τρίτο.
- Καὶ νὰ γίνωνται τόσο δάκρυα... εἶπε πάλι τὸ πρῶτο.
- ...τόσο μικρὰ δάκρυα... πρόσθετο τὸ δεύτερο.
- ...αὐτὰ τὰ τόσο ὁμορφα μάτια ;... συμπλήρωσε τὸ τρίτο.

Τὸ ὅτι τὰ πουλιά αὐτὰ μιλῶσαν δὲν πρέπει νὰ σὰς φαίνεται διόλου ἐκπληκτικὸ, γιὰ δὲν ἦσαν πραγματικὰ πουλιά, ἀλλὰ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ εἶχαν πάρει τὴ μορφή χελιδονίων, μαρμαίνοντας τὰ φτερά τους. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ κάνουν συχνὰ τὰ οὐράνια πνεύματα γιὰ ν' ἀκούν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά ἡ μὲς' ἀπὸ τὴς κενυδοχέες, τί λένε οἱ ἀνθρώποι ἐδῶ κατωῦ. Μὰ δὲν τὸ κάνουν αὐτὸ ἀπὸ κακὴ πρόθεσι, γιὰ ὅταν ἀκούν τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέν ἄσχημα λόγια, γιὰ νὰ τοὺς σέσωσαν, δὲν ἀναφέρουν τίποτε στὸ Θεὸ.

- Δὲν νομίζετε πὼς θὰ ἦταν σωστὸ... εἶπε σὲ λίγο τὸ πρῶτο χελιδόν.
- ...νὰ σώσωμε τὸν Ἀιμερὶ... πρόσθετο τὸ δεύτερο.
- ...ἀπὸ ἕνα τόσο φοριτὸ θάνατο ; συμπλήρωσε τὸ τρίτο.
- Κι' ὅτι ὁ Θεὸς δὲν δὰ θυμώσει καθόλου...
- ...ἂν πάροουμε μαζί μας τὸ φτωχὸ αὐτὸ νεῶν...
- ...στὸν παράδεισὸ του ;...

Κι' ἄμεσως τὰ τρεῖς χελιδόνια πέταξαν πρὸς τὸν ἀτελειμαμένο ἀκόλουθὸ, τὴν στιγμή που ἔκεινος ἔφευγε ἀπ' τὸ παράθυρο, καὶ πρὶν χτυπήσει στὸς βράχους τοῦ γκασιό, τὸν ἄρπάζαν μὲ τὰ φτερά του, καὶ ποὺ εἶχαν γίψει πάλι φτερὰ ἄγγελων, καὶ τὸν εἰσέκωναν μαζί τους στὸν οὐρανὸ...

Ὁ Ἀιμερὶ ξαφνιαστικὰ πολὺ βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει κα' ἔβλεπε εἰσα-

ριστικένος, ὅταν ἔμαθε ποὺ τὸν ὀδηγοῦσαν οἱ ἄγγελοι. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοὺς εὐχαριστῆ, πρῶτα ποὺ ἄρεο, στοὺς στήθεας του, γιὰ εἶνε πάντα εὐχάριστα, ὅταν ἐπιχορῶναι ζανεῖς κίτσιον, νὰ μὴ σιναντὰ κατόπιν ἀχαριστία ἐκ μέρους του. Πάνω ἀπὸ τὰ σπῆτια καὶ τὰ παλάτια, πρὸ ψηλὰ ἀπὸ τὰ πλατάνια τῶν περιβολίων καὶ τὰ ἐλάτια τῶν βουνῶν, οἱ ἄγγελοι διασχίζαν τὸ γαλάζιον ἀέρα καὶ τὰ σύννεφα. Πητοῦσαν τόσο γρήγορα, ὥστε ὁ ἀνεμος, παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔνοιωθε νὰ τοὺς παραβῆ, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ παρατηρῆ τὸν σκοποῦ τοῦ καὶ στάθηκε πίσω τοῦς λαχανιαμένους.

Μὰ, σὲ λίγο, ὅταν ἡ πολιτεία γάθρε ἐκεῖ κατωῦ, μιὰ μεγάλη ἀνησυχία κωρίεστο τὸν Ἀιμερὶ.

— Ὁραῖο ἄγγελοι, τοὺς ὀφθες, δὲν φαντάζομαι νὰ ἐξετε κάνει λάθος στὸ δρόμο.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ οἱ ἄγγελοι, γέλιασαν καὶ εἶπαν :

- Πιστεῖτες λοιπὸν νέε μας...
- ...ὅτι δὲν ἔξοουμε...
- ...τὸ δρόμο τοῦ Παραδείσου ;
- Ὁ Ἀιμερὶ, λίγο ντροπιασμένος, τοὺς ἀπάντησε τότε :
- Συγχωρήστε με, ὄρατο ἄγγελοι. Σὰς ἔβλεπα μὲ εὐφροσύνη, τῆς ὁποῖας δὲν καταλάβατε τὴ σημασία. Ἄλλοτε ὅμως θὰ σὰς ἐξηγοῦμαι καλύτερα...

Τὰ λευκὰ φτερὰ τῶν ἄγγελων χτυποῦσαν ἀδιάκοπα τὸν ἀέρα. Λάση, βουνα, πεδιάδες ἔξαφνιαζόντουσαν πίσω τους, μέσα στὰ γαλάζια σποτάδια. Κ' ἔβλεπα ὁ Ἀιμερὶ εἶδε, πάλι ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὴν κορφή ἕνος πύργου. Μιὰ κρατηγὴ χαρὰς ἔξερνε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Ἄγ ! εἶπε, φτάσαμε !...

Οἱ ἄγγελοι ὅμως τὸν κῆταξαν ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτὰ.

— Ὅχι ἀκόμα ! εἶπε ὁ πρῶτος ἄγγελος.

— Ὁ Παράδεισος δὲν εἶνε τόσο κοντὰ ὅσο φαντάζεσαι... εἶπε κα' ὁ δεύτερος.

— ...στὶς σκοτεινὲς κατοικίεες τῶν ἀνθρώπων ! πρόσθετο ὁ τρίτος.

— Ὅταν δὰ περάσωμε...

— σιμὰ στὸν Ἥλιο, ἐκεῖ ψηλὰ...

— ...ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς φλόγεες ποὺ ἔχουν τὸ χροῖμα τοῦ χιονοῦ...

— ...θὰ βρισκόμαστε ἀκόμα πολὺ μαζωρὰ...

— ...ἀπὸ τὴν ὀδωλαμτηρὴ πύλιν τοῦ Παραδείσου...

— ...ποὺ τὴ φλίανε τὰ Χερουβείμ μὲ τὴς χρυσεῖς πανοπλίεες...

Μὰ ὁ Ἀιμερὶ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῶν ἄγγελων, φώναξε, γαντζώνοντας τὴς φτωχότρεες τῶν θεῶν ἄγγελιοφόρων :

— Ἐρτάσωμε, σὰς λέω !... Σ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν πύργο βρισκεται ὁ Παράδεισος, σ' αὐτὸν τὸν πύργο, ὅπου βλέπω τώρα τὴν Γουλιέλμια μου νὰ ὑψοῖται πρὸς ἐμένα τὸ χεῖρα τῆς, ποὺ εἶνε πρὸ ὁμορφα καὶ πρὸ λευκὰ κα' ἀπὸ τὰ φτερὰ σας, ὦ ἄγγελοι...

Οἱ ἄγγελοι ξαφνιαστικὰν πολὺ μὲ τὰ λόγια του καὶ ἄρχισαν νὰ λένε :

- Πῶς ; τρελλὸ παιδί, δὲν θέλει...
- ...νὰ μὰς ἀκολουθήσῃ ὡς τὸν τόπο...
- ...τῆς αἰωνίας εὐδαιμονίας ;...
- Δὲν θέλεις, μαζί μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ...
- ...οἱ ὁποῖοι βρισκόνται βυθισμένοι σ' αἰώνια ἔκστασι...
- ...μὲς' στὴς λαμπρότητες καὶ τὴς μουικέες...
- ...νὰ δὴς τὴν αὐτογρητὴ ὁμορφιά...
- ...τῶν οὐρανόων κίππων τοῦ Παραδείσου...
- ...τῶν κίππων αὐτῶν, ποὺ τὰ λουλούδια τους εἶν' ἀστέρια...
- ...ἀστέρια ποὺ μεθοῦν μὲ τὰ φωτεινὰ τους ἀρόματα...
- ...καὶ τὴς εὐωδιασμένες ἀναλαμπέες τους...
- ...τὴς οὐράνης αὐτῆς μέλισσεες, τὴς Ψυχῆς ;
- Δὲν θέλεις ἀνάμεσα στὴς παρθένεες τοῦ Παραδείσου...
- ...ποὺ εἶνε κρῖνα πρὸ ὁμορφοι ἀπὸ τοὺς κρῖνους...
- ...καὶ ποὺ ἔχουν τὰ κεφάλια τους στεφανωμένα μὲ ῥόδα...
- ...νὰ διαλέξῃς τὴν ἀφραβωνιαστικὰ σου...
- ...τὴν ἀφραβωνιαστικὰ σου, ποὺ δὰ σπαρῶσι μὲ ἀνονεῖρετα ὀνειρο...

— ...τὸ ἀγγελικὸ σου γαμήλιο κρεβάτι ;...

Μὰ ὁ Ἀιμερὶ, προσπαθώντας νὰ ἐξοφλήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄγγελους, τοὺς ἀπάντησε :

— Ὅχι ! Ὅχι !... Δὲν θέλω γὰ μὲ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΙ' Ο ΔΕΚΑΝΕΑΣ

Μιά φορά όταν ο πρίγκιπ Νικόλαος ήταν μικρός, είδε στην λεωφόρο Κηφισιάς να παρελαύνουν δυο λόχοι πεζικού.

Έξωφρα του ζήτησε την περιέργειά του ένας ηλικιωμένος δεκαετής, που κοίτασαν λίγο καθώς περπατούσε. Ο δεκαετής αυτός ήταν οδηγός μιάς ένομοτίας.

Στόν πρίγκιπα έκαμε τόση εντύπωση ο δεκαετής αυτός, ώστε σάν γύρισε στο παλάτι ζήτησε από τον πατέρα του να καλέσει στα ανάκτορα τόν διοικητή του πεζικού συντάγματός και να τόν ρωτήσει σχετικάς.

Πράγματι ο διοικητής κληθείς παρουσιάσθηκε τήν άλλη μέρα στα ανάκτορα.

— Δέν μου λέτε, χ. διοικητά, τόν ρώτησε ο μικρός πρίγκιπ, πώς τόν λένε εκείνον τόν γέρο δεκαετή που έχετε στο σύνταγμά σας;

Ο διοικητής σκέφτηκε μιά στιγμή κ' έπειτα τού είπε :

- Ιωάννη Δίμοε, Ύψηλότατε.
- Από ποῦ είνε;
- Αίτωλουκαρναν.
- Καί γιατί τόν έχετε ακόμα δεκαετή;
- Γιατί είνε άγρόμιματος, Ύψηλότατε.
- Δέν είνε γενηαός;
- Καί πολύ μάλιστα.
- Γιατί ζουστάνει;
- Χτυπήθηκε στις συμπλοκές που έγινον στα σύνορα.
- Πολέμησε καλά;
- Θανάσια.
- Γοτε να τόν κάμτε επίλογο.

Ο συνταγματάρχης άσπισε. Τότε επενέθη ο βασιλεύς Γεωργίος, που στικόνταν και άκουγε όλον τόν διάλογο, και είπε :

— Δίμοε έχει ο Νικόλαος; Έτσι είνε, χ. διοικητά. Η άνδρεία πάντα αξίζει όσο και τ' αργαμιά! Να προηβιαστή ο δεκαετής...

Και ο δεκαετής Δίμοε έπροηβιασθήκε.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η καρία Κορνουέλ ήταν περίφημη, μεταξύ τής Παρισινής άριστοκρατίας, για τήν έτοιμότητα και τήν έξυπνάδα τόν άπαντήσεών της.

— Μιά μέρα τήν έπεσεφόηκε στο σπίτι της κάποιου πλουσία κυρία, ή οποία, άφοῦ συναμύλησε άρκετά μαζί της, όταν σηκώθηκε να φύγει, τής είπε για να τήν περαώσει :

— Τώρα καταλαβαίνω ότι με γέμισαν λέγοντάς μου πως έχώσατε τόν μυαλό σας...

— Μην άκούτε τόν κόσμο, κυρία μου, γιατί λέει ότι τού κατέβει, άπάντησε ή καρία Κορνουέλ. Φαντασθήτε πως έμνα μούχουν πη ότι ξαναβρήκατε τόν δικό σας!...

αυτε πιο λέρα... Άρρήστε με...

Τότε οι άγγελιο θυμωμένοι που ο Αιμερί έδινε τόση λίγη σημασία στις παραδεισάκις άπολαύσεις, μάζεψαν τ' άφτρα τους, και ο νεαρός ακόλουθος, περτώντας μέσ' άτ' τόν άέρα, βρέθηκε σωριασμένος στις πλατές τού έξώστη τού πύργου, όπου ήταν φυλάκιση ή Γουλιελμιάνα.

Τά μέλη του τοιακίτηκαν, τού κρύνου συντρίφτηκε. Τό αίμα του κυλόσε άπο τόν στόμα του, άπο τ' άτια του, άπο τόν μέτωπό του. Καταλάβαινε πως σέ λίγο θά πέθανε, και σέ όλο του τού σώμα ένωπιθε πόνους που θά τού ήταν άδύνατο να φαντασθήκη πως θά μτωροσε ποτέ να τούς ύποφέρει.

Μά ή Γουλιελμιάνα, ξεμαλλιασμένη, τού είχε περάσει τ' άχρια γύρω στο λαιμό, χαιδούοντάς τής πληγές του, φιλοντάς τ' άκαταματόμενα του χείλη.

Και, πρίν ξερησθή, ο φτωχός ακόλουθος ψιθύρισε :

— Νά που έγνωρίζω καλύτερα άπο τούς άγγέλους τόν δόμο τού Παραδείσου!... Ο Παράδεισός μου βρισζεται κοντά σου!...

CATULLE MENDES

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑ

Τ' άστροελέια τού οφάνου δέν έχουν τή λιαπράδα, τή δύναμη και τή φρονιά, ούτε τή γλήγοραδα, που έχουνε τ' άφτρα τ' άτια σου κυρά μου. Να, μου τ' όλεις όλόφρονη στο στήθος ή καρδιά μου. Να με φλογίζει έπιθυμιά ή φλογερή ματιά σου, θέλω ο καρμένος να καθ' έμπρος στην όμορφιά σου.

A. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΛΕΥΚΟΜΑ

Άσπρο χαρτί, μέσ' στην πλατείά που άνοίγεις άγκαλιά σου και δέχεται φίλημα και στεναγμούς και πόνους, κάψε ένα δάκρυ κ' άπο με στα φύλλα τ' άδικά σου γι' άλλης ζωής τούς χρόνους.

Νωπό-νωπό σάν τήν ψυχή όπου σου τ' άχαρίζε, θεομό σάν τ' άνερίματα που άνάθεμα ή καρδιά μου, άς τού να ζή, είν' άκακο, μόνο για να θυμίζη στους άλλους τ' όνομά μου.

N. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΕΣΥ ΚΙ' ΟΗΛΙΟΣ

Είπτα να ίδης, άγάπη μου, τόν ήλιο πως άρχίζει με φως να πλημμυρίζει τον άπειρο οφάνο. Χρυσές άχτίνες χείμαυρο σοροκά μέσ' στο ποτάμι. Μήπως ζητά να κάμη τ' όρμημα του γροσού; Και τ' όφτοχο τ' όλοϊστικό κ' έκείνο τ' άγαπάει.

Ίδές που τ' έπενάει. Ένα θεομό φίλι. Και κ' όλο τούτο ή άχτίνα τού δέν φθάνει να χαρίση τόση όμορφιά στη χτίσι όση σοροκάς έσύ.

A. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΡΟΔΟ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ

Ρόδο και κρινο έμίλωναν τ' άφτρα που θά πάρη στο μέγχο και στην όμορφιά, στη νιότη και στη γάμη. Κι' όταν ή κόρη που άγαπό έράνηκε μπροστά τους, πήραν τή μορφοβίστη και άδοσερή λαλιά τους. Ρόδο και κρινο έζλώμισαν κ' έσάψαν άτ' τή ζούλεια, καθώς και τ' άστρα τρεμοσβόνιν όταν προβάθη ή ποίησα.

E. ΣΤΡΑΤΟΥΛΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΟΡΑΙΛΝ

Κρύψε τ' άχρια σου μήπως τ' άδοινε τα ρόδα, οι κρινο και δέν εγινόνε πλείο ν' στολίσουνε Πρωτομηνιά. Κρύψε τ' άχρια σου μήπως τ' άστέρια πλείο δέν προβάδουνε τ' άκατωαία, πλείο δέν φωτίσινε φάρα νιχτιά. Κρύψου, κυρά μου, μέσ' στην καρδιά μου! Κρύψε τ' άχλη σου, τήν όμορφιά μου, σ' έσένανε προσηλωμένη ή χτίσι κλίβη έρωτευμένη και μείνη άκίνητη σ' έσε μπροστά!

E. ΜΑΡΤΙΝΕΚΟΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Πτείνει, να ίδης, θ' άρπάξω μια μαχαίρα κροτερή να σε πάσω να σε σφάξω ή ψυχή μου να χαρή. Η φρονιά σου έκείνη —τί δυσάρεστο κακό!— μου δίκωψε στην κλίβη τ' όνειρό μου τού γλυκού.

Ο καλός μου με βαστούσε στη θεομή του άγκαλιά, με φιλούσε, με φιλούσε, άχ, ψυχή μου, τί φίλά! Σάν χαμένος να φρονάζη τότε βρήκες τόν καρπό κ' ήρθε, κλέφτη, να μου άρπάξη τόν γλυκό μου θησαυρό.

Άχ, τί έμελλε να γίνη δέν ήξεύρα, μά τ' ό ναί, αν δέν έδωγες έκείνη τή φρονιά σου, πτείνει.

A. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ν' άκούς και τ' μεγαλιότερο και τ' μικρότερο κ' έπειτα να σχηματίσης δική σου γνώμη. — Η καλύτερες σκέψεις είνε ή σιωποότερες.

